

Dit was de basis voor haar twee boeken, nu echter geeft ze ons een uitgebreidere visie, de fila brasileiro als veedrijver, als bewaker en in een rol die hij nu niet meer heeft, namelijk als jaguarjager. Ze beschrijft zijn werk als oorlogshond zowel binen als buiten Brazilië tijdens actuele situaties.

Brazilië heeft ontzag voor de journaliste en schrijfster Ines van Damme als biografe van het belangrijkste ras, dat ze tot ons geluk in grote stijl aan de Nederlanders voorstelt. In naam van het Braziliaanse volk bedank ik Ines van Damme voor dit relaas vol liefde aan de fila brasileiro.

Paulo Roberto Godinho

Professionele *ex-handler*

Schrijver

Journalist

All round keurmeester CBKC/FCI

Schrijver van het boek *FILA BRASILEIRO, UM PRESENTE DAS ESTRELAS*

HERINNERINGEN AAN MIJN EERSTE FILA'S

Gedurende de loop van ons leven ervaren we vele malen een 'eerste keer' en vaak worden dit belangrijke mijlpalen die we nooit vergeten. Vele ervaringen herinneren we ons met vreugde, omdat ze ons veel geluk brachten. Dit telt in het bijzonder voor de eerste hond in ons leven en in het bijzonder geldt dit in ons geval voor de eerste fila. Deze ervaring leerde ons veel over het karakter van dit ras, hoe nobel ze kunnen zijn en hoeveel positieve invloed ze hadden op ons dagelijks leven.

Met liefde herinner ik me onze eerste fila's en wel de reu Rambo en de teef Carua.

Het verhaal begint in 1987, we woonden nog in Nederland, maar waren klaar om voorgoed naar Spanje te vertrekken. We wensten een goede waakhond mee te nemen en na research door mijn man besloten we tot aankoop van de fila brasileiro Rambo von Rūflohof. Rambo werd geboren in Nederland. Zijn vader was een Braziliaanse import (Carolina – CAFIB) en zijn moeder had bloed van een teef uit São Paulo van een CBKC-kennel. In die tijd hadden we nog geen flauw idee van de Braziliaanse strijd tussen de kennelclub (CBKC) en de vereniging der puristen (CAFIB). Hier kwamen we pas achter toen we in Spanje lid werden van de molosserclub.

In april 1987 vertrok ik met de reu Rambo naar ons huis op het platteland in Spanje. Mijn man bleef nog een periode in Nederland om wat zaken af te handelen en zou later nakomen. Rambo groeide goed en werd een leuke en gelukkige gestroomde pup die door de bevolking al snel 'Tijger' gedoopt werd.

Mijn man nam in Nederland contact op met de fokker van Rambo om te zien of er een teefje beschikbaar was. De fokker had niets en stelde voor een teefje te kopen bij een Duitse kennel. In Duitsland bij de kennel Da Montanha zat een vier maanden oud gestroomd teefje genaamd Carua op een nieuwe baas te wachten. De jongedame reisde

mee naar Nederland. Ze had een interessante stamboom in positieve zowel als in negatieve zin. We zagen namen als Orixia da Carolina (CAFIB) en haar vader Castor da Tamakavi, maar ook de polemische Ogum de Siege. Aan de Duitse zijde van de stamboom zagen we de beroemde Clavigo v.d. Hofreite afkomstig uit de eerste naar Nederland geïmporteerde Braziliaanse importen. Nogmaals, in die tijd waren we beginners en hadden we geen enkele technische kennis. Wat voor ons gold was het bezit van een paar fijne gezelschaps- en goede waakhonden.

Na een lange reis kwam mijn man in Nederland aan met de jeugdige Carua. Voor het huis opende hij de achterklep van de auto om haar eruit te halen, maar de dame had andere ideeën. Ze sprong eruit en rende met volle vaart weg. Mijn man, die tijdens zijn jonge jaren een goede atleet was en kampioen op de 1500 meter, en toen nog een goede conditie had, ging erachteraan en kon haar in de kraag vatten. De kleine meid was uiteraard erg van streek, maar begreep spoedig al dat het leven goed was en ze liet mijn man geen ogenblik alleen, leerde vele nieuwe dingen en veroorzaakte sensatie onder familie en vrienden. Ze ontwikkelde een forse *ojeriza* (wantrouwen) en reeds als jonge hond presteerde ze het om onze zakelijke opvolgers en mijn moeder haar tandjes te laten voelen.

Mijn man wilde mij met Carua verrassen, dus niemand mocht iets over haar vertellen. De eerste keer dat ik haar zag was dus toen mijn man met de auto aankwam op ons terrein in Spanje. Rambo en ik liepen naar de auto om hem te verwelkomen, mijn man opende de deur van de wagen en Carua – de gestroomde duivel – sprong eruit en viel me zo ongeveer aan. Ik mocht niet bij de auto komen en ook Rambo moest ver van mijn man blijven. Ze was verschrikkelijk. Ik moet toegeven dat ik geen hondenpsycholoog was, maar één ding was zeker: ze had me in mijn eigen huis te respecteren. Dit deed ze dus wel, omdat mijn man haar ertoe dwong. Van me houden deed ze dus zeker niet en ik beseftte dat we veel tijd nodig hadden om vriendjes te worden.

Op een dag maakte ik een grote fout. We wilden een autoritje maken met de twee honden. Mijn man liet eerst de twee honden instappen